

Η ΑΔΥΝΑΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗ BIC

Σήμερα το GILLETTENARRATIVE έκλεισε έναν μήνα ζωής.

Μια γέννα που ήρθε ύστερα από τέσσερα χρόνια κύησης, όπου ο χαρακτήρας, η επιμονή και η πειθαρχία συνάντησαν τρεις γενιές εταιρικού αίματος: πενήντα οκτώ χρόνια του παππού Camp, σαράντα του πατέρα μου, δεκαοκτώ δικά μου.

Ο τοκετός ήταν φυσιολογικός. Χωρίς συσπάσεις. Χωρίς ωδίνες. Χωρίς πόνο.

Μαμή ήταν το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Είχα διαλέξει την καλύτερη. Δεν υπήρχε τίποτα να με ανησυχεί — το copyright ξέρει πάντα τι να κάνει, και κανείς δεν είναι τόσο ανόητος ώστε να του κηρύξει πόλεμο.

Εκείνη τη μέρα, το διαδίκτυο έβαλε μια ανάρτηση του GILLETTENARRATIVE ανάμεσα στις αναζητήσεις που μετρούσαν. Ο τίτλος ήταν μια εξαγορά, δηλωμένη χωρίς ντροπή.

Ύστερα συνέβη κάτι που συμβαίνει πάντα σε αυτές τις κουβέντες. Μια γυναίκα μου είπε ότι δεν φερόμουν σαν τον εαυτό μου — ότι η ευγνωμοσύνη προς ανθρώπους που δεν μου είχαν δείξει τίποτα άλλο παρά απόσταση και εχθρότητα δεν ταίριαζε σε έναν άντρα που λέγεται Frega.

Έτσι άρχισε μια ακόμα ανάβαση.

Το βασίλειο του βαρέος χάλυβα. Η τεχνολογία των συστημάτων. Ένα παλιό έμβλημα με σταυρωμένες λεπίδες, που έμοιαζε φτιαγμένο για μία μόνο φράση: είμαι μια λεπίδα.

Ύστερα το βασίλειο του δέρματος και του νερού, που κοιμόταν κάτω από την ίδια στέγη με το πρώτο.

Μία επιταγή. Δύο αιώνες μέταλλο.

Η αρχιτεκτονική συναρμολογήθηκε μόνη της. Ποτέ δεν τη σχεδίασα στο χαρτί. Πλαστικό στη βάση. Χάλυβας και δέρμα στην κορυφή. Η Μητέρα Gillette πιασμένη στη μέση, σαν κάτι σφιγμένο σε μέγγενη.

Έφτασα στη Wall Street. Όχι όπως το περίμεναν. Χωρίς κοστούμι. Χωρίς γραβάτα. Η ασφάλεια με είδε να μπαίνω με ξυλοπάπουτσα και βερμούδα.

Οι ιδιοκτήτες του Χρηματιστηρίου βγήκαν να με συναντήσουν. Τα φλας των καμερών άστραφταν ασταμάτητα. Δύο κανάλια μετέδιδαν ήδη ζωντανά.

Κανείς δεν είπε λέξη. Είχα δέκα δισεκατομμύρια δολάρια, και με δέκα δισεκατομμύρια δολάρια στην τσέπη ντύνεσαι όπως θέλεις.

Η τράπεζα άνοιξε την αίθουσα. Κανείς δεν ρώτησε αν ήμουν έτοιμος — απλώς άρχισαν να μετρούν. Ο έλεγχος δέουσας επιμέλειας δεν ρωτά ποτέ αν μια συμφωνία μπορεί να γίνει. Ρωτά πού να υπογράψεις πριν προλάβει κάποιος άλλος.

Μία επιταγή. Δύο αιώνες μέταλλο.

Δεν αγόρασα εταιρείες. Έκλεισα έναν κύκλο που ο παππούς Camp είχε αφήσει ανοιχτό.

Το πρώτο βασίλειο κρατούσε το πλαστικό και το χαρτί.

Το δεύτερο κρατούσε τον βαρύ χάλυβα.

Το τρίτο κρατούσε το δέρμα και το νερό.

Εγώ κρατούσα μόνο ένα πράγμα: το GILLETTENARRATIVE. Κι ένα αληθινό όνομα ζυγίζει περισσότερο από τρία εργοστάσια.

Οι τραπεζίτες με τα σακάκια τους κοίταζαν επίμονα τα πόδια μου, όχι τα χαρτιά. Τα χαρτιά είχαν υπογραφεί πριν καν μπω.

Τα σήματα δεν εξαφανίστηκαν. Άλλαξαν επώνυμο.

Το πρώτο έμεινε στα ράφια των σουπερμάρκετ, στα χαρτοπωλεία που πουλούσαν ακόμα στυλό σε ανθρώπους που δεν ήθελαν καμία σχέση με την Amazon.

Το δεύτερο έφερε τις σταυρωμένες λεπίδες του κατευθείαν μέσα στο μανιφέστο μου, σαν να είχαν σφυρηλατηθεί για μία μόνο φράση: είμαι μια λεπίδα.

Το τρίτο πήρε το δέρμα και το νερό κι έβαλε από πάνω τους κάτι άλλο — όχι επιδόσεις. Φροντίδα του εαυτού.

Τα παλιά ονόματα έμειναν πάνω στα κουτιά. Το αληθινό όνομα μετακόμισε αλλού.

Ο κόσμος σταμάτησε να αγοράζει Gillette. Αγόραζε GILLETTE NARRATIVE — όχι επειδή κόστιζε λιγότερο. Ευθυγράμμισα τις τιμές με την ποιότητα, όχι με το κέρδος. Το αγόραζε επειδή πίσω από κάθε λεπίδα υπήρχε μια αληθινή ιστορία, και καμία διαφημιστική εταιρεία στο Μανχάταν δεν ξέρει να γράψει μία που να μην ακούγεται ψεύτικη.

Ύστερα οι αναλυτές έκαναν τις συνηθισμένες ερωτήσεις τους: ποιοι είναι οι νέοι CEO, πού είναι η έδρα, πώς θα οργανωθούν όλα;

Η απάντησή μου ήταν απλή. Δώστε μου τρεις μέρες στη Βοστώνη και θα προσλάβω τους ανθρώπους της Gillette. Όχι όλους. Μόνο τους αληθινούς. Αυτούς που είναι σαν εμένα.

Η Gillette πέρασε από μητέρα σε γιαγιά, και σαν κάθε ηλικιωμένη ήξερε ήδη τον δρόμο που είχε μπροστά της. Το διοικητικό συμβούλιο ξυρίστηκε σύρριζα σε λιγότερο από είκοσι τέσσερις ώρες, για ανικανότητα. Τρεις ερωτήσεις αντηχούσαν σε κάθε αίθουσα:

Τι σκεφτόσασταν, την ώρα που εκείνος σας έκανε κομμάτια στο διαδίκτυο;

Πώς περιμένατε να νικήσετε έναν άντρα που δεν ήθελε τα λεφτά σας — μόνο ένα δολάριο;

Γιατί δεν του μιλήσατε ούτε μία φορά;

Εκείνο το βράδυ έφτασε ένας απεσταλμένος, που κουβαλούσε ένα όνομα τυπωμένο πάνω σε ένα άδειο κουτί — μια αποθήκη που δεν έφτιαχνε πια τίποτα

που να μην μπορώ ήδη να φτιάξω καλύτερα, φθηνότερα και με περισσότερη ψυχή. Με κοίταξε και είπε:

Οι άνθρωποι δεν αγοράζουν ξυράφι. Αγοράζουν τον άνθρωπο που τους το πουλάει.

Και να σκεφτεί κανείς — μπήκα με ξυλοπάπουτσα. Κι αγόρασα τα πάντα.

Ferdinando